

Частенько між людьми буває,
Один свою біду на другого звертає,
А іноді ще так крутне:
Не можна на людей, так він на біса спхне.
Щоб не наскочити на лайку,
Я розкажу вам байку.

Жив-поживав козак заможний Клим.
Вподобавсь він щасливій долі:
Де не повернеться, вона усюди з ним —
І дома, і у полі.
Шановний, добрий чоловік;
За те йому ввесь вік,
Сказать до прикладу, кувало і плескало.
І коники були, і пари три коров,
І плуг волів, і овечат чимало,
За огородом млин молов.
Довгенько щось, ще змалечку, у його
Оверко-наймит жив;
Моторний парубок, дотепний хоч до чого,
Усе він знав, усе гаразд робив.
Ніякий чоловік з гріхом не розминеться,-
І в селах так, і в городах;
Хоч ходить кінь на чотирьох ногах,
Та й той не раз спіткнеться!
Тяглась пилипівка, усе було як слід;
Прийшла Оверкові годинонька лихая:
Нізчимний борщ йому обрид,
Капуста, і рулі, та ще кулага тая;
Скоромного сердега забажав;
Десь він од паничів чував,
Що скором здоровіше,
Та ще к тому й смачніше.
"Нехай же,— думає,— яєць я напечу,

Як буду у млині сидіти,
Наїмся досхочу —
Не буде так кортіти".
Дождавсь черги, пішов у млин
Та зараз же і заходився
Зробить почин.
Із дроту держальце скрутить він умудрився,
Туди яєчко примостив,
Недогарок в куточку засвітив
І над вогнем давай яйце вертіти,-
Розумного не треба вчити.
Млин меле, стукотить,
Оверко думає: "Не треба і вечері..."
Аж тут хазяїн тиць у двері,
Роззявив рот, стоїть.
— А що се ти, Оверочку, готуєш?
Пилипівки укоротив?
Біду, чи що, на себе чуєш? —
Оверко й руки опустив.
— Я... далєбі... і сам не знаю...
Зовсім отуманів...
Як воно скоїлось — і не вгадаю,
Се біс проклятий спокусив.
— Та брешеш ти! Я тільки перше бачу! —
Десь угорі озвалось чортеня.-
Перемудрив чортячу вдачу,
А на мене уся пеня.
1891.